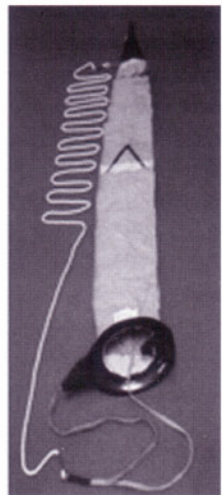

De "Openbaring"

Op de Dehlerclubdag stond een stand van een bedrijf met een nieuw soort voorzeil: de parasailor. Een vriendelijke dame legde theoretisch de werking van dit novum uit dat eruit zag als een spinnaker die doormidden was geknipt en daarna met een soort aerodynamische vleugel weer aan elkaar was gezet. Omdat theorie en praktijk soms erg ver uit elkaar liggen, wilden we graag eens een live demonstratie bijwonen. Al een paar weken later kregen we een uitnodiging om dit wonderzeil eens aan de tand te voelen.

De praktijk

Op 8 juni vertrokken we richting Flevo Marina. Daar kwamen we terecht in een kleine Dehler-reünie omdat daar tegelijkertijd het evenement "Roer zoekt vrouw" werd gehouden. Hugo Waterschoot had zichzelf en zijn Rosa segunda voor de demonstratie beschikbaar gesteld. Met nog twee opstappers en Bojan Michiels van Kessenich, een ervaren zeezeiler en de importeur van het wonderzeil, zouden we gaan proefvaren. Het waaide behoorlijk ("rond" 5 Bft volgens het weerbericht), waardoor eerst overwogen werd om naar het Markermeer te verkassen. Na enige discussie (tijdverlies door de sluis in het weekend) werd toch besloten om de tocht ten zuiden van Urk te houden. Bojan kwam aansjouwen met twee tassen: een grote voor het zeil en een kleine voor de lijnen en gezamenlijk werd de zaak geïnstalleerd. De uitgeschoven spinnakerboom fungeerde als kleine boegspriet waar het eerste paar lijnen (groen-wit en rood-wit) door het oog werden getrokken en daarna binnendoor naar de kuip liepen. Buitenom liepen de ander twee lijnen groen en rood. Alle vier de lijnen werden later aan de hoeken van het zeil bevestigd: rood en rood-wit aan bakboord, groen en groen-wit aan stuurbord. Toen kwam het zeil zelf, verpakt in de Easysnuffer (wat een naam!). De constructie ervan ontging mij, maar op de website kan de geïnteresseerde lezer precies zien hoe het werkt en wat de voordelen zijn.

Zover, zo goed. We verlieten de haven, hesen uitsluitend het grootzeil en koersten richting Urk, pal tegen de wind in. Geen probleem voor Hugo, die zijn schip met stevige hand koersvast wist te houden. We gingen behoorlijk scheef, soms stond je rechtop in de kuip, met de voeten tegen de tegenoverliggende bank. Voor Urk kwam het grootzeil omhoog en pas toen werden de schoten aan de parasailor bevestigd omdat je anders het risico loopt dat ze om het (nog verpakte) zeil draaien. Toen gingen we overstag en werd de Snuffer omhoog ge-

trokken die op een kleine windhoos leek die wapperend aan het schip vastzat. Een van de opstappers kwam in actie, de Snuffer werd opgetrokken en toen vond de "Openbaring" plaats: het wonderzeil ontvouwde zich en stond in een mum van tijd bol!

Stabiel en snel

Direct kwam het schip tot rust en maakte meteen flinke vaart. We voeren een slalom, hoger dan halve wind, voor de wind, halve wind van de andere kant. Bojan stond als een ware Karajan zijn orkest te dirigeren, de mannen moesten vier lieren bedienen en om de beurt stond iemand anders aan het roer. Voor de wind werd het zeil letterlijk en figuurlijk een "eitje". Figuurlijk omdat zelfs ik de boot in bedwang had kunnen houden (dat deed ik niet, er waren tenslotte 5 sterke mannen aan boord) en letterlijk omdat het zeil dan zo ovaal werd als een ei. Een van de voordelen van dit zeil is dat het "rokje", dus de extra vleugel, tegelijkertijd de functie heeft van een zeillat die het zeil als het ware uit elkaar houdt zodat het niet kan invallen. Zo denderden we zonder grootzeil over het water. Soms tot 70% aan de wind, dan weer pal voor de wind en we hadden veel bekijks van passerende schepen. De stuurmannen waren het eens: het sturen ging, vooral voor de wind, stukken gemakkelijker dan met een conventionele spinnaker – of gennaker. Het zeil is vergevingsgezind bij een foutje van de stuurman en blijft altijd mooi zijn bolle vorm behouden. Ook de snelheid was dik in orde: 7,5 tot 8 knopen en het schip bleef uiterst wendbaar waardoor je andere boten gemakkelijk kon ontwijken. Veel te vlug moesten we terug naar de haven, het zeilen was zo plezierig dat het voor mijn part een hele dag had kunnen duren.

Voor en tegen

Toen alles weer was ingepakt en Bojan afscheid had genomen, maakten we de balans op: De voordelen van de parasailor: hij maakt het zeilen een stuk aangenamer, vooral op ruime koersen. Het schip blijft stabiel en rustig, het sturen gaat licht en ook de stuurautomaat heeft er plezier in.

De nadelen: het duurt een tijd voordat alle lijnen zijn aangebracht en je hebt wel een flinke bemanning nodig. Als je met z'n tweeën vaart worden hoge eisen gesteld aan de bekwaamheid van de bemanning (je moet 4 lieren bedienen in plaats van twee) en niet iedere stuurautomaat is even geschikt. Tot slot komt een gulle Kerstman goed van pas bij de aanschaf, want de parasailor is niet goedkoop. Kijk voor nadere informatie, en voor foto's en video filmpjes op www.bomarine.net.

Ully Slijper.